

Budoucnost s Kristem znamená život

Poslední neděle církevního roku
Hošťálková 22. 11. 2020

Písně: 77, píseň mladých, 695, 367, 539

Čtení z Písma: ep. Řím. 8, 18 - 25; 2. ep. Kor. 5, 1 - 10

Text kázání: 2. ep. Korintským 5, 1 - 2. 6 - 7

Milí bratři a sestry,

text, který jsem k dnešní neděli vybral nám může připadat příliš temně, pohřebně - pohřební ale není. Vždyť v „Ekumenickém překladu“ je tato pátá kapitola - ze které jsou verše vyňaty - uvedena nadpisem: „Poselství nového života“. Něco starého zde ovšem končí, aby uvolnilo místo novému; tak jako dnešní neděle končí starý církevní rok, aby ten nový mohl opět příští 1. Adventní neděle začít. Jistěže tam, kde něco starého končí, se o smrti hovoří a tomuto pojmu, nebo této skutečnosti se vyhnout nemůžeme.

Slovo „smrt“ ale člověka dost děsí; muset zemřít - příliš se nás to týká. Lidé se s faktem smrti zaměstnávají po celou dobu své existence na zemi. Strach před budoucností, strach před smrtí, strach z toho, že právě já musím zemřít člověka znepokojuje stejně tak dnes jako dříve. Proč musím zemřít? Jaký smysl v sobě smrt skrývá? Je smrtí vše s konečnou platností uzavřeno, nebo snad přijde ještě něco po ní? Otázka, na kterou je naléhavě dohledávána odpověď, stíhá otázku.

Každý rok před Adventem je jeden den věnován zemřelým - svátek „všech svatých“ (nebo tzv. „dušičky“). V tomto dni chodí mnozí upravovat hroby svých zemřelých. Ohlíží se zpět na uplynulé časy a vzpomínají na své nejmilejší, se kterými trávili čas svého života. Člověku se zde dobře otevírá též otázka po jeho vlastní budoucnosti. Jak dlouho ještě budu žít já? Co bude, když také já půjdu? A co to je vlastně za život, musí-li člověk tak jako tak zemřít? Určitě bychom byli spokojenější, kdybychom věděli více. Cítili bychom se bezpečněji, bylo by v našem životě možná více optimismu! Skutečností ovšem zůstává, že jednou umřeme. A tak strach ze smrti zůstává.

I apoštol Pavel ví o sténání, vzdychání a toužení „**veškerého tvorstva**“. Nemusíme se tedy za naši nejistotu a obavy v tomto ohledu stydět. Boží Slovo říká zcela jasně a střízlivě: zemřít v určitý čas je prostým lidským údělem. Avšak pro křesťana se tento holý fakt nemá stát důvodem k zoufání a zoufalství. On přece ví: Pohled na přicházející budoucnost v pevném společenství s Ježíšem Kristem je našemu životu pravou pomocí.

Náš dnešní text obsahuje tři důležité skutečnosti, které se týkají budoucnosti:

1. Budoucnost nejprve ukazuje k tomu, že musíme zemřít.
2. Budoucnost též znamená, že se jednou budeme ze svého života před Bohem zodpovídat.
3. Budoucnost s Kristem však pro nás znamená život.

1. Budoucnost nejprve znamená, že musíme zemřít. Náš pozemský život je poznamenan a vymezen naší smrtí. Smrti není možné v postupu nijak zabránit -

dříve nebo později se - nezávazně - dostaví a vezme sebou také nás; patří jednoduše k běhu tohoto světa. S tím, že jednou umřeme, se musíme stejně tak ztotožnit a smířit, jako s tím, že dnes žijeme; se smrtí je potřebné počítat právě tak jako s životem. A pokud bydlíme v tomto „**pozemském stanu**“, jak říká Pavel, „**sténáme touhou**“ po domově a životě, kde již nebudeme pod tímto „**těžkým břemenem**“ stát. Skrze víru, která zde neznámá nic jiného, než skutečné spolehnouti se na živého Boha, dostává smrt v našem konkrétním životě zcela jiné předznamenání. Umírání potom již pro nás není koncem všeho, ale průchodem k životu, který pro nás připravil a přichystal sám Bůh. „**Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama.**“

Víme ale také to, že „**pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána**“. Jakoby Pán byl přece jen od nás ještě oddělen, v určité vzdálenosti. Můžeme ovšem být plni důvěry a jasného ujištění o co jde, co se stane, co je před námi a co se před námi otevírá. Křesťan ví nejen to, že každý člověk musí dříve nebo později umřít, ale i to, že Bůh jej nenechá samotného. Na konci nestojí smrt, nicota, ale Bůh sám. On pro nás připravil nový domov, který nesrovnatelně převyšuje domov pozemský. Ono spojení a pevný svazek s Bohem nemůže přerušit nic - ani sama smrt. „**Nic nás nedokáže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu**“ (Ř 8,38).

2. Budoucnost také znamená, že se budeme před Bohem ze svého života zodpovídat. Žít a poté umírat má svůj hluboký smysl a význam. Před Bohem nejsme jen bezvýznamnými lidmi, ale jeho stvořením, jeho originálem. On nás bere vážně, jako svůj protějšek. To však pro nás znamená, že i my jej máme brát jako protějšek svůj, tedy (tak jak on nás) vážně. „**Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolicem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré, či zlé.**“ Máme pochopit, že to co děláme, děláme před Bohem. Toto poznání naší odpovědnosti nám pomáhá k tomu, abychom žili uvědoměle. Každý se musí před Kristem zodpovídat, každý bude, v určený čas, stát před Bohem takový jaký je a především - jaký byl. Budeme konfrontováni s otázkou: „**Co jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří?**“ (Mt 25,40). V lidech kolem nás, svých bližních, potkáváme Krista. Co jsme tomuto bližnímu - „**nepatrnému z bratří**“ - učinili, učinili jsme Kristu. A naopak: Co jsme u svého bližního promeškali, promeškali jsme u Krista a na něm.

Naši bližní, široké rodinné vazby, sousedé, spolupracovníci v zaměstnání a mnozí další, potřebují naši službu, dle Kristova přání a jeho vůle jim tuto službu dlužíme - „**jsme dlužníky**“ (Ř 8,12), poví apoštol. Nechme se - v pohledu na náš život i jeho vymezenost a konečnost - vyzvat k zodpovědnému jednání. Tato zodpovědnost před Bohem nás pak bude uzpůsobovat a uschopňovat k činnosti, která je dobrá, užitečná, velmi potřebná. Naše okolí naléhavě potřebuje ty, kteří zde jsou pro ně a chtějí mu být nápomocni vypořádávat se s jeho mnohými otázkami, problémy, bolestmi.

3. Budoucnost s Kristem pro nás však znamená život. „**Kristus, život náš**“ (Kol 3,4). S Kristem má náš život budoucnost; s ním je tato budoucnost skutečně živá, s ním stojí a padá. Ježíš Kristus nás chce strachu z budoucnosti zbavit, odejmout jej z našeho života. Ať jsme nemocní nebo zdraví, ať jsme staří nebo mladí, Kristus je naším životem. V jedné písni přece zpíváme: „**Ježíš živ jest i já s ním! Smrti, tebe proč se báti? On je živ, já jistě vím, že mám z hrobu zase vstáti. Světlem svým mě oděje, toť má jistá naděje.**“

Je to snad nějaké laciné utěšování lepším, budoucím „životem po životě“, laciný odkaz k lepšímu „onomu světu“, jak by si někdo mohl myslet a jak si mnozí myslí? Jistěže ne! Protože též Kristus nám tímto směrem svítí a zaslíbje doposud nepoznané, proto, nabyvá náš život **zde na zemi** na novém smyslu a nové kvalitě. Protože Ježíš žije, proto smíme také my - přes hranice smrti - tvořit živé společenství s ním, společenství, které je jím prosyceno a prostoupeno; proto též nemusíme a nepotřebujeme, i v pohledu na umírání a opuštěnost v této chvíli úzkosti, ztrácet odvahu.

„Čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama.“ Bůh již připravil vše, co je pro nás dobré. Připravil pro nás a v lásce nám nabízí novou možnost života - tu nám může dát jen on sám. Apoštol Pavel to jasně vyjádřil v dopise, který adresoval společenství křesťanů v Římě: **„Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. At' žijeme, at' umíráme, patříme Pánu“** (Ř 14,7-8). S takovou důvěrou smí hovořit jen člověk, který ví, že jeho život i umírání patří Bohu.

Na otázky po umírání a smrti, které jsme si na začátku kladli, nám dává slovo apoštola, který mluví **„z popudu Duchu svatého“**, jasnou, zcela srozumitelnou a jednoznačnou odpověď. Všichni musíme zemřít a **„před soudným stolcem Kristovým“** se zodpovídat za to, co jsme udělali nebo též neudělali. Avšak umírání a smrt není okamžikem, kdy vše končí, ale počátkem nového, Bohem zaslíbeného a darovaného života. **„Žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme.“**

Kdo se již nyní spoléhá na Boží zaslíbení a dobře naslouchá jeho výzvam, ten stojí - také v umírání - na straně života. Života, který Bůh připravil těm, kteří jej milují a jemu věří.

Amen.